

**Wyrok z dnia 27 maja 1999 r.**

**I PKN 90/99**

**Nieuzasadniony zjazd kierowcy autobusu z trasy, powodujący przerwę w pracy i wymierne straty w działalności gospodarczej pracodawcy, stanowi uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę.**

Przewodniczący: SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Sędziowie SN:  
Walerian Sanetra, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 27 maja 1999 r. sprawy z powództwa Krzysztofa K. przeciwko Miejskim Zakładom Autobusowym w W. o odszkodowanie, wynagrodzenie i ekwiwalent za bilety wolnej jazdy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 13 maja 1998 r. [...]

1. o d d a l i ł kasację,
2. zasądził od Skarbu Państwa (Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata Adama L. w W. kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

### **U z a s a d n i e n i e**

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 13 maja 1998 r. zmienił zaskarżony przez powoda Krzysztofa K. wyrok Sądu Pracy dla Warszawy Pragi z dnia 25 listopada 1997 r. [...] w części dotyczącej ekwiwalentu pieniężnego za bilety wolnej jazdy i zasądził kwotę 1003,35 zł z ustawowymi odsetkami oraz oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie. W sprawie tej ustalono, że powód pracował w pozwanych Miejskich Zakładach Autobusowych w W. od 1989 r. na stanowisku kierowcy autobusu. W 1994 r. strony zawarły ugodę sądową w sprawie [...]. W jej wyniku powód powrócił do pracy u pozwanego, który wcześniej wypowiedział mu umowę o pracę. Jednakże dalsze zatrudnienie powoda miało charakter konfliktowy, który prezentował postawy aroganckie i wywyższające

się wobec innych pracowników.

W dniu 7 kwietnia 1994 r. powód naraził pozwanego na koszty oględzin technicznych prowadzonego przez siebie pojazdu, informując o jego niesprawności Policję, a nie właściwe służby zakładowe. Przeprowadzone badanie nie potwierdziło niesprawności. Spowodowana tym przerwa w pracy i wyłączenie autobusu z ruchu wpłynęły na zmniejszenie dochodów z działalności usługowej i utratę dobrego imienia pozwanego.

Na tle takich ustaleń, Sąd drugiej instancji przyjął, że powód wbrew zakładowym procedurom technicznym, bezpodstawnie zawiadomił Policję o rzekomej niesprawności technicznej prowadzonego przez siebie autobusu, która o zgłoszeniu powiadomiła właściwe służby zakładowe. Przeprowadzone badania techniczne pojazdu nie potwierdziły zgłoszonych zastrzeżeń powoda, który odmówił udziału w tych badaniach. Nieuzasadnione wyłączenie z ruchu prowadzonego przez powoda autobusu wyrządziło szkodę pozwanemu pracodawcy, wynikającą z narażenia pasażerów na dłuższe oczekiwanie na świadczone przez pozwanego usługi przewozowe. Z tego tytułu pracodawca poniósł straty materialne. Takie zachowanie się powoda uzasadniało wypowiedzenie mu umowy o pracę. Równocześnie Sąd ten zasądził dochodzony przez powoda ekwiwalent za tzw. bilety wolnej jazdy.

W kasacji powoda podniesiono zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 30 § 4 w związku z art. 8 KP, polegającą na przyjęciu, że zachowanie powoda stanowiło uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia mu umowy o pracę, przy pominięciu faktów religijnego szykanowania go przez pracodawcę. Zdaniem skarżącego, okoliczności sprawy wskazywały, że działania powoda wynikały z niesprawności układu hamulcowego prowadzonego przez niego autobusu, a pozwany obrażał jego uczucia religijne przez tolerowanie naklejania zdjęć aktów kobiecych obok motywów religijnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393<sup>11</sup> KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, które określają przytoczone w skardze kasacyjnej zarzuty, ograniczone przez skarżącego do naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 30 § 4 w związku z art. 8 KP. Według ukształtowanej linii orzecznictwa brak kasacyjnych zarzutów naruszenia przepisów postępowania cywilnego powoduje, że przy rozpozna-

waniu kasacji miarodajne i wiążące są ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Przy braku wskazania naruszenia jakichkolwiek przepisów postępowania, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, Sąd Najwyższy nie miał podstaw prawnych do ustosunkowania się do polemiki dotyczącej ustalonego przez Sąd drugiej instancji stanu faktycznego. Z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych jednoznacznie wynikało, że powód w dniu 7 kwietnia 1995 r. bezpodstawnie wyłączył z ruchu przewozowego prowadzony przez siebie autobus pod pretekstem jego technicznej niesprawności. Powód zaangażował do tego organy policji, czym naruszył obowiązujące procedury zakładowe. Przeprowadzone badania techniczne pojazdu, w których bez uzasadnionej przyczyny powód odmówił wzięcia udziału, w żadnym stopniu nie potwierdziły zastrzeżeń powoda co do stanu technicznego pojazdu. Takie działanie, z którego przebiegu i skutków powód zdawał sobie sprawę, zostało prawidłowo zakwalifikowane jako naruszenie obowiązków pracowniczych, które spowodowało oczywiste i wymierne straty dla prowadzonej przez stronę pozwaną działalności przewozowej i uzasadniało rozwiązanie umowy o pracę z powodem za wypowiedzeniem. Nieuzasadniony zjazd kierowcy autobusu z trasy, który spowodował przerwę w jego pracy i wymierne straty w działalności gospodarczej przedsiębiorstwa przewozowego, stanowi uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę. Wskazanie takiej przyczyny wypowiedzenia, z której powód doskonale zdawał sobie sprawę, dyskwalifikuje kasacyjny zarzut naruszenia art. 30 § 4 KP.

Równocześnie pracownik naruszający obowiązki pracownicze nie może zasadnie wykazywać, że pozbawienie go zatrudnienia było nadużyciem prawa przez pracodawcę (art. 8 KP). Zarzut taki mógłby być rozważony jedynie przy braku naganego zachowania się samego powoda, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Dyskryminacyjne naruszanie uczuć religijnych powoda, spowodowane umieszczaniem w środkach komunikacji publicznej przez innych kierowców zdjęć aktów kobiecych obok motywów religijnych, co mogło przecież ranić również odczucia pasażerów-kontrahentów przedsiębiorstwa przewozowego, nie uprawnia do odmowy wykonywania obowiązków pracowniczych, zwłaszcza że powód mógł takim zachowaniom przeciwdziałać w inny sposób, np. przez zrywanie lub zaklejanie zdjęć naruszających lub obrażających sferę prywatności lub intymności innych osób.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację na podstawie art. 393<sup>12</sup> KPC.

